

Antoine Rouaud

# *De Hand van de keizer*

*Het boek en het zwaard*

DEEL 1



ISBN 978-90-225-6845-3

ISBN 978-94-6023-803-1 (e-boek)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *La voie de la colère – Le livre et l'épée*

Vertaling: Margreet van Muijlwijk

Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam

Omslagbeeld: Larry Rostant

Auteursfoto op pagina 1: Bragelonne, Bunny Studio

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 Editions Bragelonne

This book is published by arrangement with Literary Agency Wandel Cruse,  
Paris

© 2013 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,  
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande  
schriftelijke toestemming van de uitgever.

# 1

## *De geur van lavendel*

Ooit komt ons leven aan  
Op het kruispunt van wat wij waren,  
Van wat wij nu zijn en van wat wij zullen worden.  
Dat is het ogenblik waarop wij ten slotte,  
trots of beschaamd over de afgelegde weg,  
beslissen hoe ons einde zal zijn.

*Es it allae, Es it alle en, Es it allarae.*

Wat u bent geweest, wat u nu bent, wat u zult zijn. Dat was het devies van de havenstad. Wat het betekende, deed er niet echt toe. Zelfs de meest nederige reiziger kende het gezegde zonder de stad ooit bezocht te hebben. Masalia, ten zuiden van de oude koninkrijken, had altijd bekendgestaan als de stad van de onbeperkte mogelijkheden.

In de eerste plaats vanwege zijn ligging. Omdat de stad zo ver verwijderd was van de keizerlijke stad en omdat hij op de grens van de wereld lag, was hij de laatste mijlpaal van de beschaving vóór de Oceaan van het Westen, die nog niet in kaart was gebracht. Uit zijn haven vertrokken een groot aantal koopvaarders die langs de Sudie-eilanden voeren of de kust omhoog volgden naar de steden van het noorden. En daarnaast was de stad bekend vanwege zijn geschiedenis. Hij was zo vaak, en door zo veel koninkrijken, belegerd dat hij zelfs geen eigen architectuur meer had overgehouden. Elke wijk in deze stad droeg de sporen van de opeenvolgende overheersers; van de hoge, vierkante torens uit de Azteense tijd, herkenbaar aan de drakenhoorns op hun hoeken, tot de trotse huizen van de Cagliere-dynastie, met hun balkons vol bloemen. En natuurlijk de drie kathedralen van de Fangolijnenorde, waarvan er twee

waren opgetrokken op de nog smeulende restanten van heidense tempels. Het deed er niet toe waar je vandaan kwam, of wie je was. En het deed er niet toe wie je zou kunnen worden... Masalia was een product van de geschiedenis van alle oude koninkrijken.

Er werd wel gezegd: 'Rijk of arm, machteloos of machtig, gij die de rest van de wereld ontvlucht, weet dat u hier, op het kruispunt der volkeren, zult vinden wat u zoekt.'

Niets kon het droombeeld verstoren dat werd opgeroepen door alleen al de naam Masalia uit te spreken. Niet eens de gestage regen die neerkletterde op de rode dakpannen. Niet eens de modder die door de wagensporen in de smalle stegen joeg. En al helemaal niet de gehavende stenen gevel van het wonderlijke gebouw, waar uit geopende ramen gedempt een jolig dronkenmangetal opsteeg.

'Weet je zeker dat het hier is?' vroeg een schorre stem.

Viola hief haar gezicht iets op onder haar wijde capuchon om de deur van de herberg te kunnen zien. Regendruppels liepen over haar ronde brillenglazen en dat maakte de verlichte ramen wazig. Ze knikte kort en liep naar de deur. Haar laarzen zonken met een onsmakelijk soppend geluid weg in de modder. Haar ranke schaduw op de houten deur werd ineens bedekt door de schaduw van de man die achter haar stond. Weifelend liet ze haar hand even boven de zware gietijzeren klink zweven. Regen droop op het zwarte, met roest bespikkelde metaal...

*Gij die de rest van de wereld ontvlucht...*

Ze kon nu niet meer terug. Haar mond was kurkdroog, maar ze kon nu niet meer terug. Ze wist dat ze de man die ze zocht in deze herberg zou vinden. Ze werd uit haar gemijmer opgeschrikt doordat haar gezelschap zijn keel schraapte. Kordaat greep ze de klink vast en drukte hem naar beneden.

*Weet dat u hier zult vinden wat u zoekt.*

De frisse buitenlucht vermengde zich met de snijdende kringels rook die opstegen naar het plafond. Het tikken van regendruppels die de grond raakten werd overstemd door geschreeuw en gelach. De bliksem verlichtte vluchtig de massieve schouders en de kale schedel van de man. Hij deed de deur achter zich dicht voordat hij Viola volgde en in het volle schijnsel van de olielampen kwam. Een dienstster schrok zo van zijn grote gestalte dat ze stokstijf bleef staan en bijna haar dienblad liet vallen. Ze keek verbijsterd naar de tatoeages op zijn grauwe huid. Ze slingerden zich sierlijk tot over zijn neus en zijn kin. Ze stonden elkaar

een tijdje aan te staren, totdat ze zich omdraaide om een van de belendende tafels te gaan bedienen. De oude kooplui in hun vale pakken verwelkomden haar uitgelaten.

De tijden waren veranderd. Nâaga's joegen haast niemand meer schrik aan. Waarom zou men, in deze stad en in een achterbuurt nog wel, opkijken van zo'n *wilde*? Het Keizerrijk had uit enkel beschaafde mensen bestaan, maar de Republiek ging er prat op dat iedereen – of alles – er welkom was. Hij keek argwanend rond. De meeste aanwezigen waren kooplui uit de stadjes uit het westen die in Masalia zaken kwamen doen. Maar er zat ook een heel ander slag reizigers. Hij gromde misnoegd toen hij zag dat Viola zich een weg door de menigte baande zonder op hem te wachten. Hij kende dit soort oorden, het geboefte dat zich er ophield en het gevaar van een blik die verkeerd werd opgevat.

Ze was al bij de toog toen hij haar inhaalde en ze duwde een man met een kogelrond gezicht een verfrommeld stukje papier onder de neus. De herbergier nam alle tijd om het te lezen, veegde het zweet van zijn kalende schedel en trok een verbaasde grimas, waardoor de drie tanden die hem nog restten zichtbaar werden.

'Dun... Dun...' zei hij nadenkend. 'Och, ja, natuurlijk. Dat spreek je uit als Don! Dat is een kerel uit het westen. Ja, ja. Ik begreep het al niet, daarom... Je schrijft Dun, maar je spreekt het uit als Don. Typisch iets voor Westerlingen. Geen idee waarom. Die lui zijn anders dan wij.'

'Is die... Dun hier?' vroeg Viola.

De herbergier trok een wenkbrauw op en keek eerst onderzoekend naar de jonge vrouw en toen naar de Nâaga, die rechts van haar op de toog leunde. Het stuurse gezicht met die dansende zwarte slangen op de gladde huid maakte hem huiverig. Het zat hem niet lekker, maar het had ook geen zin om nieuwe klanten te weigeren met het risico dat het een rel zou veroorzaken. Zenuwachtig draaide hij aan een pluk peper-en-zoutkleurig haar boven zijn oor. De vrouw had haar wijde capuchon opgehouden, zodat de bovenkant van haar gezicht in de schaduw bleef. Hij zag alleen de weerschijn van een lamp in een paar brillenglazen.

'Wie zijn jullie eigenlijk?' bromde hij en hij keek naar de vracht wapens op de rug van de reus. 'Ik zit niet te wachten op problemen.'

'We zijn hier ook niet om u die te bezorgen,' stelde Viola hem gerust. 'Rôeg is mijn... beschermer,' voegde ze eraan toe, terwijl ze glimlachend haar capuchon liet zakken. Bij het zien van haar fijne gelaatstrekken liet de herbergier alle achterdocht varen. Achter de kleine ronde brillen-

glazen straalde een paar glasgroene, amandelvormige ogen. De lelie-blanke huid van haar jukbeenderen was bezaaid met sproetjes. De bleekheid van haar huid werd nog benadrukt door haar rode haar dat ze in een wrong droeg, waaraan twee rebelse lokken waren ontsnapt die nu langs haar oren bungelden.

‘U zult wel begrijpen dat ik zonder hem in deze buurt wel... problemen zou krijgen.’

Ze was knap en ze was hooguit twintig jaar. Een gemakkelijke prooi voor al het gespuis dat zich verborg in de duistere stegen. De randen van haar cape waren afgezet met fijn goudborduursel. Óf ze was een overlevende van de zuivering na de val van het Keizerrijk, óf ze hoorde bij die republikeinse parvenu’s.

‘Dun is een oude vent,’ vertelde de herbergier, zijn vochtige handen afdrogend aan een smerige lap. ‘Hij is een beetje geschift, maar hij heeft nog nooit iemand kwaad gedaan...’

‘Ik zei u al dat we hier niet zijn om moeilijkheden te zoeken...’

‘Goed dan. Te horen aan wat hij vertelt was hij soldaat, maar hij is absoluut niet gevaarlijk.’

‘Ik wil alleen maar met hem praten,’ zei de jonge vrouw, met haar zachte stem elk woord benadrukkend.

‘Ik weet nog dat ze vijf jaar geleden ook “alleen maar” wilden praten met net zo’n kerel als Dun,’ antwoordde de herbergier geërgerd. ‘En weet u wat er gebeurde? De volgende dag hing hij op het plein aan de galg, uitgejouwd door het gepeupel.’

‘De zuivering is afgelopen,’ zei de jonge vrouw gegeneerd.

De herbergier keek de Nâaga aan. Maar hij zag niets achterbaks in die donkere ogen.

‘Dat zeggen ze,’ mompelde de man.

Hij veegde zijn voorhoofd af en bleef even zwijgen alsof hij de gevolgen van een mogelijk verraad probeerde in te schatten. Alsof hij zich afvroeg of een leugen zijn lot zou kunnen verbeteren. Hij keek verdrietig omhoog. Hij had zelf zijn mond voorbijgepraat door te vertellen over het verleden van de man.

‘Mijn hoofd eraf als jullie niet uit Emeris komen.’

‘Wij hakken geen hoofden af,’ verzekerde Viola hem, met een eigenaardig glimlachje. ‘En we hangen ook geen mensen op zonder enige vorm van proces.’

‘Maar... er wordt nog steeds naar aanhangers van het Keizerrijk gezocht,’ zei de herbergier nerveus.

‘Dat klopt,’ gaf ze toe op een toon die ze sussend bedoelde. ‘Sommige keizerlijken. Maar in dit geval niet. Ik denk dat het enige vergrijp waaraan Dun zich schuldig heeft gemaakt was dat hij aan de bevelen gehoorzaamde. Ik wil alleen maar met hem praten. Dus zeg het ons nu maar als hij hier is... U zult er weinig last van hebben, dat zweer ik.’

‘Dus geen problemen, hè...’ zei de herbergier met een snelle blik naar Rôeg.

‘Alleen maar praten,’ herhaalde Viola.

Hij gooide de lap over zijn schouder en speurde naar een bekende gedaante in de menigte. Toen hij hem ontwaarde, aan een van de tafels, wees hij hem met een hoofdknikje aan. Viola draaide zich om en het duurde even voordat ze zag wie de herbergier precies aanwees. Ze wuifde even ter afscheid en begaf zich tussen de gasten. Mannen keken haar spottend na en floten bewonderend. Diensters liepen af en aan met kruiken wijn in hun handen. De vette lach van de kooplui galmde door de zaal... Het geluid nam nog steeds toe toen Viola bij de tafel kwam waar Dun zat.

‘Een paar muntjes maar, Dun... ik betaal ze je dubbel terug,’ bedelde een schrielle man, die smekend zijn hoed tussen zijn twee handen hield.

‘Ik heb je toch gezegd dat ik je smerige tronie niet meer wilde zien,’ schold de man.

In zijn grijze haren hing viezigheid en in zijn nek zat een zwarte streep. Als zijn hemd ooit wit was geweest kon je dat alleen nog hier en daar zien op de mouwen, onder een met bruine vlekken bezaaide grauwsluijer. De rug van zijn leren vest vertoonde scheurtjes.

‘Deze keer ga ik winnen. Het zijn vier kerels uit Serray. Ze kennen niets van dubbelpatience, Dun. Je kent me toch. Ik maak ze voor tweehonderd procent in.’

‘Dat had je niet moeten zeggen. Ik zou je best een beetje speelgeld hebben voorgeschoten. Maar zoiets moet je nooit tegen me zeggen. Nooit.’

Hij stak eerst een beschuldigende vinger uit naar het mannetje en wees toen met een armgebaar waar het ventje van wankelde, naar een tafel iets verderop waaraan vier potige kerels in lange paarse jassen uit volle borst zaten te zingen.

‘Als je tegen die kerels uit Serray zegt wat je net tegen mij zei,’ gromde hij, ‘zullen ze je vogelkopje in je reet wringen. Je zult moeten toegeven dat ik uiteindelijk toch wel een goeie vent ben. Donder nu maar op.’

Bedremmeld naar de grond kijkend draaide het ventje zich om en

verdween tussen de klanten. Viola was zich erg bewust van de aanwezigheid van Rôeg, die achter haar stond. Ze keek even over haar schouder en keek hem aan. De Nâaga knikte. Meer had ze niet nodig om rond de tafel te lopen en voor de oude man te gaan staan. Hij klemde een grote beker tussen zijn handen en keek naar haar op. Hij had een gegroefd gezicht. Een stoppelbaard omlijstte zijn gebarsten lippen en onder zijn rechteroog liep een dik litteken. Hij beantwoordde helemaal aan de beschrijving. Die van een onbehouwen vent, wiens hele leven één lange reeks van gevechten was geweest.

‘Dun?’

Hij antwoordde niet.

‘Mag ik gaan zitten?’ vroeg ze, met een hand op de rugleuning van een stoel.

Hij verroerde zich niet.

‘Ik zal niet lang beslag op uw tijd leggen.’

Terwijl ze ging zitten, nam hij een slok en verslikte zich bijna bij het zien van de Nâaga, die rechts van hem neerzeeg.

‘Wat moet die wilde aan mijn tafel?’ gromde hij met een grimmige blik naar Viola.

‘Rôeg is een Nâaga,’ zei ze kortaf. ‘Geen wilde. De meesten hebben zich tegenwoordig gesetteld, weet u. Ze zijn wezens als u en ik.’

Met haar wijsvinger schoof ze haar bril hoger op haar neus.

‘Hij hoort bij mij.’

‘Een getatoeëerde die zich heeft gesetteld,’ zei hij met een zucht. ‘Geeft hem dat het recht om ongevraagd aan mijn tafel te komen zitten?’

Ze doorstond zijn blik zo vastberaden dat hij inbond en naar de Nâaga keek. Hij had ze zo vaak bestreden dat hij het onduelbaar vond dat de Republiek ze tolereerde. Die primitieve barbaren hadden steden platgebrand... en nu kwamen ze zich vestigen zonder dat het iemand stoorde. Ze slopen naar binnen als de slangen die ze zo vereerden. En een van hen zat nu naast hem. Zijn hand begon te trillen. Hij balde hem tot een vuist.

‘Er wordt gezegd dat u ten tijde van het Keizerrijk in het leger hebt gediend.’

‘Er wordt van alles gezegd in Masalia,’ zei Dun, en hij leegde zijn beker.

‘Ik kom niet uit Masalia,’ zei Viola met een glimlach.

Een dienstster kwam de lege karaf omwisselen voor een volle, zette er twee nieuwe bekertjes voor Rôeg en Viola naast en verdween weer in de massa.



‘Nee... natuurlijk,’ mompelde Dun, haar kwaadaardig aankijkend. ‘Uw kleding is chic, mooi gemaakt en er zit een laagje stof op... u hebt gereisd... en u bent van goede komaf.’

‘Er bestaat geen góede afkomst meer, sinds het einde van het Keizerrijk,’ wees Viola hem bits terecht.

‘O ja, dat is waar ook,’ zei hij honend en hij schonk zich nog wat wijn in. ‘In de Republiek telt blauw bloed niet meer. Wie maar genoeg zijn best doet komt hogerop. Ik heb gehoord van mensen die...’

Hij nam weer een slok.

‘... apekool...’ besloot hij met een snauw.

Viola keek teleurgesteld naar haar metgezel. Er verscheen een flauwe glimlach rond Rôegs tatoeages.

‘Ik heet Viola. Ik ben historica aan het Groot-College van Emeris.’

‘O ja?’ hoonde Dun. Hij boog zich met een boosaardige grijns naar haar toe. ‘U zult toch moeten wachten tot ik dood en begraven ben voordat u dit fossiel kunt bestuderen. In mijn tijd waren mensen minder ongeduldig.’

‘Ik ben niet gekomen om ú te bestuderen,’ antwoordde Viola met een grimas die haar afkeer weerspiegelde.

Hoofdschuddend trok hij zijn wenkbrauwen op. Ze was knap, hoewel aan de jonge kant. Haar intellectuele brillette en haar vuurrode haren waarvan twee lokken tegen een ivoorblanke huid dansten lieten hem niet onberoerd. Bovendien hing er een lavendelgeur om haar heen die tedere herinneringen bij hem losmaakte. De geur tastte zijn gezonde verstand aan en heel even waande hij zich aantrekkelijk genoeg om haar te kunnen bekoren. Hij vergat zijn argwaan helemaal.

‘Ik ben op zoek naar iets en ik denk dat u me kunt helpen om het te vinden,’ legde Viola hem uit. ‘Ik heb de oude rijken doorkruist, ik heb een hoop marskramers en reizigers gesproken... en een van hen vertelde me over een voormalige soldaat die hij in Masalia had leren kennen.’

Hij zuchtte diep en vouwde zijn handen weer om de beker. Zijn blik werd wazig. Toen hij in de richting van de Nâaga keek, verstrakte zijn gezicht weer. Rôeg hield zich zo uitdrukkelijk op de achtergrond dat hij zijn aanwezigheid bijna was vergeten.

‘En?’ siste Dun.

‘En hij zou van die voormalige soldaat een heel wonderbaarlijk verhaal hebben gehoord,’ ging ze verder. ‘U zou hem hebben verteld over de val van het Keizerrijk, toen u gelegerd was in Emeris en de keizerstad ontvlucht bent...’

Ze haalde diep adem en sloeg haar ogen neer, alsof ze geen woorden vond. Dun bleef haar aankijken en nam een slok.

‘...met medeneming van het zwaard van de keizer.’

Hij bevroor, waardoor de beker het onderste van zijn gezicht verborg en er wijn van zijn lippen droop. In zijn ooghoeken flitste verdriet. Het geroezemoes in de herberg leek te vervagen en werd in zijn hoofd overstemd door het tumult van een veldslag. Al snel bracht de drukte in het lokaal hem weer terug in het heden, maar zijn hart bleef sneller kloppen. Het gaf een hard, dof gevoel in zijn borst. Hij haalde diep adem en zette zijn beker op tafel. Zijn blik dwaalde langs de nerven van het hout.

‘Jullie zoeken Eraëd...’

‘Wij zoeken Eraëd,’ zei Viola en ze knikte.

‘En jullie denken dat ik hem heb,’ grijnsde Dun.

‘Nee.’

Ze knikte en streek met haar gehandschoende hand een van de haarlokken naar achteren. Vervolgens nam ze de karaf en begon de bekers die de dienstster voor hen had neergezet te vullen. De rode wijn in de okerkleurige beker... bloed op aarde. Dun-Cadal streek met zijn hand langs zijn baard. Zijn blik was dof.

‘Maar u weet waar u hem hebt verstopt...’

‘En als ik die avond had gelogen... om interessant te doen?’ opperde Dun, aan zijn kin krabbend.

‘Dat geloof ik niet,’ zei Viola met een glimlach.

‘Wat weet u daar nou van?’

‘Ik weet het zeker. Ze zeiden dat u de gebieden van het oosten, een heel eind verder dan de Vershan, had genoemd. Daar hebt u hem verborgen, nietwaar?’

‘En stel dat ik Eraëd in mijn bezit heb, wat kan dat de Republiek schelen?’

‘Dat zwaard werd jarenlang gebruikt door de keizerlijke familie en daarvoor door de koningen uit de families Cagliere, Perthuis, Majoranen... Ik kan zo nog een hele tijd doorgaan, als u wilt.’

‘Ik zit niet te springen om een geschiedenisles,’ gaf hij toe.

‘Dat dacht ik al.’

Dun keek verbouwereerd van haar weg.

‘Dat zwaard staat voor alles wat uw Republiek haat,’ zei hij, Viola in de ogen kijkend.

‘Dat zwaard zou toverkracht bezitten. Heel wat helden hebben het uit

zijn schede getrokken... Het heeft draken bestreden. Het maakt deel uit van de geschiedenis van deze wereld, of zijn lot nu wordt bepaald door het Keizerrijk of door de Republiek.'

Dun kniep zijn ogen toe, zijn lippen begonnen te trillen... Hij leunde brullend van het lachen achterover, de aandacht van alle belendende tafels op zich vestigend. Een dikke vrouw op de schoot van een oude koopman die er zo breekbaar uitzag als een dode boomstam, spitste haar oren. De dreigende blik van de Nâaga ontmoedigde haar meteen weer.

'Helden?' lachte Dun. 'Draken? U hebt geen idee waar u over praat. Niets is gemakkelijker dan een held te zijn. Om draken te doden. Weet u wat een draak is? Hebt u er ooit eentje gezien?'

Viola schudde aarzelend en een beetje zenuwachtig haar hoofd. De hoon van de oude soldaat beviel haar niets. Maar ze moest zich er niet door van de wijs laten brengen. Ze was ervoor gewaarschuwd.

'Het zijn net hagedissen,' ging Dun door. 'Grote, stompzinige hagedissen... zoals die beesten die uw jachthond zo aanbidt...'

Hij knikte in de richting van Rôeg.

'Laat me raden. U en uw wilde komen me vragen om mee te gaan naar de gebieden van het oosten om Eraëd te zoeken. En welke gevaren moeten we onderweg trotseren?'

Zijn toon ging van spot naar hoon.

'We moeten monsters bestrijden waarvan nog nooit iemand heeft gehoord, we moeten belegerde burchten ontzetten, draken doden... U bent nog jong. U doet me aan iemand denken. U loopt altijd te dromen en u gelooft in nobele daden. U meent een lotsbestemming te bedenken die zo nodig opgeschreven moet worden. Dat is trouwens wat u doet met uw... Republiek. De wereld behoort u toe, u vreest niets, u stormt zonder op of om te kijken voorwaarts. Dus uiteindelijk... komt u niet veel te weten over de wereld om u heen... en als de werkelijkheid zich dan ineens aandient...'

Hij klapte in zijn handen en siste tussen zijn tanden door.

'Dan vermorzelt ze u zoals je doet met een hinderlijk vliegje. Omdat u gelooft in legendes put u zich uit om de uwe te schrijven. U, bij de dagraad van uw leven, denkt dat alles u zal lukken omdat u dé waarheid denkt te bezitten. Hier hebt u een waarheid...'

Hij wenkte Viola dichterbij. Zich naar haar overbuigend, fluisterde hij: 'U hebt het niet voor het kiezen. O nee. Daarmee maakt u zich belangrijker dan u bent. U bent ervan overtuigd dat u uw eigen lot in han-

den hebt, dat het aan u is om de mooiste ogenblikken uit te vinden. Weet één ding: het lot van de mensen is nooit meer geweest dan een fluistering van de Goden.'

Zonder zijn blik van Viola af te wenden, ging hij staan en knikte.

'Niets meer dan een fluistering... De Goden hebben ons lot al bepaald toen ze deze wereld schiepen. Maar jullie, met al jullie grote ideeën, jullie zijn dat vergeten, nietwaar? Jullie geloven nergens meer in. Het verbaast me zelfs dat jullie de kerken nog niet hebben platgebrand.'

'De Fangolijnenorde is heel gerespecteerd, wat u ook mag denken.'

'Jullie weten niet meer wat respect eigenlijk inhoudt,' spotte Dun en hij schudde misprijzend zijn hoofd. 'Jullie zijn Het Boek vergeten. Jullie hebben het verloochend.'

'Het staat iedereen vrij om te geloven of niet. Zo zit de nieuwe wereld in elkaar.'

'Dat is niet mijn wereld.' Hij gaf het toe met een grimas en een snelle blik op de Nàaga.

Ze twijfelde er geen seconde aan dat hij de man was die ze zocht. Misschien moest ze van tactiek veranderen en zijn gevoel voor eigenwaarde kwetsen zodat hij zich zou blootgeven.

'Wie zegt dat? De simpele soldaat ver achter de gevechtslinies of de dronkaard?' vroeg ze. 'Of allebei? Ik kan ze niet goed uit elkaar houden. Ze zijn allebei even laf.'

Het gezicht van de oude man verstrakte.

'U kwetst me,' mompelde hij.

'Doe ik dat, Dun? Wat weet ik eigenlijk van u? Behalve dat u gevluht bent uit Emeris, en Eraëd, het zwaard van de keizer, hebt gestolen?'

Hij was nog niet dronken genoeg om aan zijn woede toe te geven, en niet meer voldoende helder om de gevolgen van zijn gebaar te kunnen overzien. Dun stak een hand uit naar de karaf, die zonder dat hij hem aanraakte op de tafel verschoof. Viola sperde met stomheid geslagen haar ogen wijd open. Met het puntje van haar wijsvinger schoof ze haar bril langzaam omhoog op haar neus, alsof ze er zeker van wilde zijn dat ze het goed zag. Rôeg zat roerloos, met zijn armen over zijn borst gevouwen.

De Kracht. Alleen de grote ridders van het Keizerrijk hadden de Kracht kunnen gebruiken. En sinds de val van het Keizerrijk waren er nog maar weinigen die hem beheersten. Die gave was verloren gegaan.

De lachsalvo's die in de herberg weergalmden waren nog maar verre geluiden en de mensen waren spookgedaanten. Rôeg en Viola hadden